

Arrest

nr. 118 756 van 12 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 april 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn doet op 10 oktober 2012 een aankomstverklaring bij de gemeente Wommelgem.

Op 27 november 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap (bijlage 19ter). Een verklaring van wettelijke samenwoning van 27 november 2012 wordt voorgelegd.

Op 24 april 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de reden luidt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27/11/2012 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maanden ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Verklaring op eed door derden: De voorgelegde verklaringen op eed door derden betreffende de relatie kunnen niet in overweging genomen gezien ze niet getoetst kunnen worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid.

-Huurovereenkomst: Uit het voorgelegde geregistreerd huurcontract blijkt dat dit aangepast is op 13/01/2013 en dat de naam van betrokkene is toegevoegd. Dit is echter te recent om het bewijs te kunnen leveren van één jaar ononderbroken te hebben samengeleefd.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van "Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling[en] en schending van artikel 8 en 62 van de Vreemdelingenwet."

Het middel luidt als volgt:

"1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te Verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.⁴

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent de aanvraag te moeten weigeren. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. In de motivering ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De Staatssecretaris argumenteert dat in het kader van een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg, door verzoekende partij onvoldoende wordt aangetoond dat zij één jaar ononderbroken samenleeft met haar Belgische partner.

De door verzoekende partij ingediende bewijsmiddelen worden door de Staatssecretaris niet aanvaard, doch hiermee schendt de Staatssecretaris miskent evenwel de materiële bewijswaarde van deze bewijsstukken, aangezien dat eerste voorgebrachte stuk uitgaat van een door het Ministerie van Justitie aangestelde ambtenaar. De Staatssecretaris kan geen bewijsstuk dat uitgaat van een ambtenaar miskennen.

Dat de partner van verzoekende partij een kind heeft. Dat de partner van verzoekende partij over dit kind en procedure voert voor de Jeugdrechtbank van Antwerpen.

Dat de partner van verzoekende partij een zeer uitgebreid omgangsrecht heeft over zijn kind en dat de Jeugdrechtbank van Antwerpen een sociaal toezicht heeft bevolen. Dat op zeer geregelde tijdstippen de sociaal toezichter een huisbezoek brengt aan de woning van verzoekende partij en haar partner en dit gedurende meer dan één jaar. Dat verzoekende partij om haar samenwoning te bewijzen een verklaring van deze sociaal toezichter heeft bijgebracht.

Dat deze verklaring niet kan afgedaan worden als een gewone verklaring op een van een derde aangezien ze niet kunnen getoetst worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid. Dat dit precies wél kan, aangezien dat sociaal toezicht voortkomt uit een vonnis van de Jeugdrechtbank van Antwerpen en dat de resultaten en bevindingen van dit sociaal toezicht ook in rechte en voor een rechtbank wordt gebruikt. Dat de Staatssecretaris een fout maakt in de materiële motiveringsplicht, door de materiële bewijswaarde van de voorgebrachte stukken te miskennen.

Verzoekende partij roept eveneens de schending van artikel 8 EVRM in, aangezien zij door deze beslissing gekrenkt wordt in haar recht op het vormen van een gezinsleven met haar Belgische partner. Gelet op het feit dat het verblijfsrecht van verzoekende partij wordt geweigerd en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt is het evenredigheidsbeginsel in casu niet in acht genomen. De beslissing is extreem summier en bijgevolg niet evenredig met de gevolgen.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is. “.

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota met betrekking tot de schending van de motiveringsplicht:

“Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij haar beschouwingen geenszins ernstig zijn en niet kunnen worden aangenomen.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die alien de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van de verzoekende partij haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op voldoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners een jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de

aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Verklaring op eer door derden: De voorgelegde verklaringen op eer door derden betreffende de relatie kunnen niet in overweging genomen gezien ze niet getoetst kunnen worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid.

-Huurovereenkomst: Uit het voorgelegde geregistreerd huurcontract blijkt dat dit aangepast is op 13/01/2013 en dat de naam van betrokkene is toegevoegd. Dit is echter te recent om het bewijs te kunnen leveren van een jaar ononderbroken te hebben samengeleefd.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene." [...]

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij een aanvraag indiende van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. De verzoekende partij kan derhalve niet dienstig betwisten dat zij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt dienaangaande als volgt:

"De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens een jaar, voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond:

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen:"

Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de bestreden beslissing geheel conform de ter zake toepasselijke bepalingen heeft gemotiveerd.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het enkele feit dat de verzoekende partij kennelijk een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding volstaat uiteraard geenszins om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bij de beoordeling van de verzoekende partij haar aanvraag wel degelijk rekening heeft gehouden met de tweede documenten die de verzoekende partij heeft voorgelegd, doch dat diende te worden besloten dat deze niet op afdoende wijze een duurzame en stabiele relatie aantonen, in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekende partij laat uitschijnen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een verklaring van een ministerieel ambtenaar zou miskennen, laat verweerder gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat slechts een verklaring op eer van een begeleider van VZW DE TOUTER werd voorgelegd. Uit niets blijkt dat de betrokken persoon zou zijn aangesteld door de Minister van Justitie, zoals door de verzoekende partij ongestaafd wordt geponeerd.

Verweerder laat gelden dat het geenszins kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de verklaring op eer van een derde niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Verweerder verwijst naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

(...)

Het loutere feit dat de verzoekende partij voorhoudt dat er geen enkele reden is om de voorgelegde verklaringen van derden te negeren, kan uiteraard geen afbreuk doen aan de overwegingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie.

Voorts laat verweerder gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiele motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St, nr. 101.624 van 7 december 2001).

Met haar vage en summier geformuleerde beschouwingen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke

Integratie bij het nemen van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk heeft beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Terwijl het loutere feit dat de bestreden beslissing summier zou zijn gemotiveerd geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. De verzoekende partij slaagt er niet in om aan te tonen dat de gemachtigde een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.”

2.3. Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij onder meer de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, meent dat de motivering niet afdoend is en de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Zij bekritiseert het motief van de bestreden beslissing dat stelt: *“Verklaring op eer door derden: De voorgelegde verklaringen op eer door derden betreffende de relatie kunnen niet in overweging genomen gezien ze niet getoetst kunnen worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid.”*

Het is niet betwist dat de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en dat zoals de verwerende partij opmerkt in haar nota de verzoekende partij er toe gehouden is bewijzen bij te brengen waaruit de duurzaamheid en de stabiliteit van haar relatie met haar partner A.R. blijkt. Uit de voormelde wettelijke bepaling blijkt dat dit kan worden aangetoond door te bewijzen dat zij minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag hebben samengewoond, hetzij dat de verzoekende partij haar partner kent sedert twee jaren voorafgaand aan de aanvraag.

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij voorhoudt voldoende bewijzen te hebben aangebracht die aantonen dat zij en haar partner meer dan een jaar voorafgaand aan de aanvraag samenwoonden.

Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag is ingediend op 27 november 2012. De verzoekende partij dient derhalve aan te tonen dat zij samenwoont sedert 27 november 2011.

Voor het nemen van de bestreden beslissing maakte de verzoekende partij een huurovereenkomst van 13 januari 2013 over, datum die te recent is om aan te tonen dat zij samenwoonde sedert 27 november 2011.

De verzoekende partij maakte ook een verklaring over van haar partner die samengevat uiteenzet dat hun gezin wekelijks worden bezocht door instanties in opdracht van de jeugdrechter, waaronder de dienst gezinsbegeleiding Terra. De gezinsbegeleider komt wekelijks en brengt zelfs een tolk mee voor de verzoekende partij in het kader van een onderzoek over het kind van de partner van de verzoekende partij. Hij vermeldt dat deze diensten steeds mogen gecontacteerd worden. Bij deze verklaring wordt een attest gevoegd van de gezinsbegeleider die bevestigt dat hij wekelijks het adres van de partner van de verzoekende partij bezoekt. Er wordt gesteld: *“Wanneer wij wekelijks op huisbezoek komen maken we ook al ruim meer dan een jaar kennis met de partner van de heer A.”*, en de naam van de verzoekende partij wordt uitdrukkelijk vermeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat *“Verklaring op eer door derden: De voorgelegde verklaringen op eer door derden betreffende de relatie kunnen niet in overweging genomen gezien ze niet getoetst kunnen worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid”* vloeit louter en alleen voort dat de inhoud van de verklaring niet wordt onderzocht omdat het enerzijds een verklaring van een derde betreft en anderzijds de verwerende partij meent dat de verklaring van de gezinsbegeleider niet kan onderzocht worden naar de feitelijkheid en de waarachtigheid ervan. Dit komt de Raad in casu kennelijk onredelijk over nu de Dienst Vreemdelingenzaken in het bezit is van de contactgegevens van de gezinsbegeleider en, zoals de verzoekende partij opmerkt, een toetsing perfect mogelijk is. De verklaring van de gezinsbegeleider enkel omwille van deze reden niet in aanmerking nemen is onjuist.

De redenering dat uit niets zou blijken dat de verklaring uitgaat van een persoon aangesteld door de minister van Justitie is irrelevant, te meer uit het administratief dossier blijkt dat er een verklaring is

toegevoegd van de partner van de verzoekende partij die op omvangrijke wijze uiteenzet wat de verbondenheid is tussen de verklaring van de gezinsbegeleider en de jeugdrechtbank en voorts niet blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij enige poging tot controle van de waarachtigheid van de feiten heeft verricht. De rechtspraak waarnaar de verwerende partij verwijst is niet dienstig daar deze over een gesolliciteerde verklaring gaat wat in casu niet weerhouden is als motief tot afwijzing in de bestreden beslissing die de verklaring enkel afwijst omdat enige controle niet mogelijk zou zijn. Evenmin staat in de bestreden beslissing te lezen dat enige objectiviteit in de verklaring ontbreekt.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens en op kennelijk onredelijke wijze. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen.

Gelet op de vaststelling dienen de overige onderdelen van het middel niet nader te worden onderzocht.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 april 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN